

Primul cuvânt de pe cruce - Iertarea

Isus zicea: »Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac!«

Luca 23,34

În acele momente, Domnul nostru suferea primele chinuri ale răstignirii; călăii tocmai bătuseră cuiele în mâinile și picioarele Sale. Pe lângă aceasta, El era foarte epuizat în urma luptei din Ghetsimani din noaptea anterioară, a biciuirii și batjocurii aspre, pe care le-a îndurat pe parcursul dimineții la Caiafa, Pilat, Irod și garda pretoriană. Cu toate acestea, nimic nu-L putea împiedica să continue să Se roage, nici epuizarea îndurată și nici suferințele care urmau să vină. Mielul lui Dumnezeu a tăcut înaintea oamenilor, dar nu a tăcut înaintea lui Dumnezeu. Mut ca un miel înaintea celor ce-l tundeau, Domnul nostru nu a spus nici un cuvânt pentru a Se apăra; a continuat să strige în inima Sa spre Tatăl. Nici o durere și nici o slăbiciune nu a făcut să amuțească rugăciunea Sa sfântă pentru alții. Ce exemplu! Să continuăm să ne rugăm atât timp cât inima noastră bate! Nici o suferință, oricât de grea ar fi ea, să nu ne rețină de a merge înaintea tronului de har. Suferințele vor să ne aducă mai aproape de El. Într-o cântare se spune: »Creștinii să se roage, atât timp cât trăiesc, căci numai dacă se roagă, ei trăiesc.«

Dacă încetăm să ne rugăm, renunțăm la mângâierile de care avem nevoie. »Dumnezeule mare, ajută-ne să ne rugăm, oricât de descurajați și oricât de doborâți am fi!« Niciodată desperarea să nu ne îndepărteze de tronul de har.

Mântuitorul nostru slăvit a stăruit în rugăciune, chiar și atunci când fierul rece străpungea venele Lui și loviturile de ciocan zguduiau trupul și sufletul Său. Această perseverență și această rezistență au fost consecința obișnuinței Lui de a Se ruga și de a nu renunța la rugăciune. Rugăciunea Sa pentru alții era asemenea coborârii pe o pantă pe care nu te mai poți opri. Noptile acelea lungi și reci pe înălțime, multele zile petrecute în singurătate, rugăciunile stăruitoare înălțate către cer, toate acestea au contribuit la consolidarea obișnuinței Lui, pe care nici cele mai aspre furtuni nu puteau s-o schimbe. Dar era mai mult decât o obișnuință. Domnul nostru era scufundat în Duhul rugăciunii. El trăia în rugăciune, rugăciunea trăia în El. Rugăciunea era o parte componentă a vieții Sale. Domnul nostru era asemenea unei mirodenii prețioase. Când o sfărâmi, ea nu-și pierde parfumul, ci cu fiecare lovitură a uneltei de sfărâmat, parfumul se revarsă tot mai puternic. Parfumul Lui nu era la suprafață, ci el era o parte componentă a Ființei Lui. Zdrobirea în piuă a făcut să se elibereze parfumul și să se descopere taina Lui. Așa cum o legătură de mir răspândește parfumul ei sau așa cum o pasăre cântă, căci nu poate să facă altceva, tot așa Isus S-a rugat. Rugăciunea înconjură sufletul Lui ca o haină și, astfel împodobit, inima lui ieșea în evidență. Repet: să învățăm de la Domnul nostru, să nu încetăm să ne rugăm, oricare ar fi împrejurările, oricât de grea ar fi ispita și oricât de apăsătoare ar fi asuprirea!

Să observăm că Domnul nostru în această rugăciune S-a ținut strâns de faptul că El este Fiul lui Dumnezeu. Nici cele mai mari încercări, cărora El de bunăvoie S-a expus, nu-L puteau face să renunțe la această convingere. El Și-a început rugăciunea cu »Tată«. Nu fără intenție ne-a învățat să ne rugăm: »Tatăl nostru«. Dacă rugăciunea noastră va avea rezultate, depinde de încrederea pe care o avem în relația noastră cu Dumnezeu. Dacă avem parte de pierdere și suntem prizoniți, atunci suntem tentați să gândim că Dumnezeu nu ne tratează ca un Tată, ci ca un judecător aspru, care condamnă pe un tâlhar. Rugăciunea lui Hristos însă, făcută într-o situație în care noi niciodată nu vom ajunge, nu arată nici o șovăială sau îndoială cu privire la filiațiunea Lui. În Ghetsimani, când sudoarea cădea la pământ ca niște picături mari de sânge, El a început strigătul Său de durere – dacă este posibil să se îndepărteze paharul amar de la El – cu cuvintele: »Tatăl Meu«. Chiar și după o noapte întunecată și plină de durere, în care a strigat mereu la Dumnezeu, El Îl considera pe Dumnezeu ca Tată al Său. Și aici, în primele

Sale cuvinte pe cruce, a spus iarăși »Tată«. Fie ca Duhul, care ne face să strigăm »Ava, adică Tată iubit« (Romani 8,15), să ne ajute ca totdeauna să strigăm așa! Fie ca noi niciodată să nu devenim robii întrebării ispititoare: »Ești Tu Fiul lui Dumnezeu?« (Matei 4,3) – sau dacă ispititorul ne va ataca vreodată, să triumfăm, așa cum Isus a triumfat în pustia lipsită de pâine. Fie ca Duhul, care strigă în noi »Ava, Tată iubit«, să îndepărteze din noi orice teamă lipsită de credință. Dacă suntem pedepsiți, așa cum trebuie să fie (căci care este fiul pe care nu-l pedepsește tatăl?), noi vrem în dragoste să ne supunem Tatălui, care ne dă Duhul, și să trăim. În nici un caz nu dorim să devenim sclavii duhului robiei, ajungând să ne îndoim de dragostea Tatălui nostru milos și îndurător și de filiațiunea noastră cu Dumnezeu.

Mult mai remarcabil este faptul că Domnul nostru nu Se roagă pentru Sine. În mod sigur, chiar și atunci când a fost pe cruce, El nu a încetat să se roage pentru Sine, iar strigătul »Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?« (Marcu 15,34) arată cât de personală era rugăciunea Sa. Dar prima rugăciune din cele șapte strigăte de rugăciune la cruce nu se referă nici măcar indirect la Cel care Se roagă. El a spus: »Tată, iartă-i.« Rugăciunea era exclusiv pentru alții. Cu toate că aceste cuvinte fac aluzie la cruzimea de care El avea parte, ele nu erau o rugăciune pentru El Însuși. Ai remarcat că El nu a spus: »Eu îi iert.« Aceasta este de la sine înțeles. Pare ca și cum El nici nu a luat în seamă nedreptatea care i S-a făcut. Pe El Îl preocupa nedreptatea făcută Tatălui și faptul că ei se ridicau împotriva Tatălui atacând persoana Fiului. Nu S-a gândit la Sine. Rugăciunea »Tată, iartă-i« era total dezinteresată. În rugăciunea Sa, El *era* ca și cum n-ar fi. El a renunțat la Sine atât de mult, încât S-a pierdut pe Sine și suferințele Lui dinaintea ochilor Lui. Dacă au existat în viața Fiului Omului momente în care El putea să limiteze rugăciunea Sa la Sine, fără a exista pericolul de a fi învinuit că face aceasta, atunci acestea au fost atunci când El S-a aflat la începutul luptei Sale cu moartea. Este de mirare că unul care se află legat pe rug sau pironit pe cruce se roagă și cere ajutorul exclusiv pentru sine? Observați însă că Domnul Isus Și-a început rugăciunea cu o rugămintă făcută pentru alții. Recunoști tu ce fel de inimă se descoperă aici? Ce compasiune umplea pe Cel răstignit! Câtă asemănare cu Dumnezeu, ce divin este El! A existat vreodată cineva care ca și El, sub chinurile morții din rugăciunea Sa, să fi făcut o rugăciune pentru alții? Frații mei, fiți și voi tot la fel de dezinteresați! Nu vă gândiți numai la voi înșivă, gândiți-vă la alții! Iubește pe aproapele tău ca pe tine însuși! Caută să-L urmezi pe Hristos, să calci pe urmele Lui, Cel care ți-a dat un așa exemplu de lepădare de Sine!

Însă o perlă întrece pe cealaltă în această cunună a dragostei minunate. Soarele neprihănirii apune pe Golgota într-o strălucire minunată. Printre culorile strălucitoare care glorifică apusul Lui este în mod deosebit aceasta: rugăciunea nu era făcută numai pentru alții, ci ea era pentru cei mai barbari dușmani ai lui Hristos! Am spus »dușmani ai lui Hristos?« Ar trebui să ne mai gândim la un lucru. Nu erau dușmani, care cu ani în urmă I-au făcut ceva rău, ci aceia care aici și acum Îl omorau. Mântuitorul nu S-a rugat atunci când nedreptatea a fost deja uitată și când era un lucru mărunț să ierți. În timp ce primele picături de sânge stropseau din mâinile străpunse și în timp ce ciocanul s-a colorat în roșu-aprins, s-a deschis gura sfântă pentru o rugăciune plină de iubire: »Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac!« Nu vreau să spun că această rugăciune se limita la soldații care executau sentința de moarte. Sunt convins că este vorba de o rugăciune care includea pe cărturari, pe farisei, pe Pilat și Irod, pe iudei și pe păgâni – da, întreaga omenire, căci noi toți am luat parte la aceastăucidere. În primul rând însă era vorba de oamenii care acolo și atunci L-au pironit pe Domnul pe crucea celor blestemați; peste ei s-a revărsat rugăciunea Lui ca un untdelemn prețios.

Ce adâncimi cuprinde această rugăciune! Este de neegalat. Nici o alta nu se aseamănă cu ea. Este adevărat, și Avraam, Moise și profeții s-au rugat pentru făcătorii de rele, dar nu pentru aceia care le-au străpuns mâinile și picioarele. Este adevărat că începând din zilele acelea, creștinii au repetat această rugăciune. Ștefan a strigat: »Doamne, nu le ținea în seamă păcatul acesta!« (Faptele Apostolilor 7, 60). Unii martiri fiind legați pe rug au făcut rugăciuni pentru

prigonitorii lor. Dar noi știm de la cine au învățat ei aceasta. Să ne întrebăm: de la cine a învățat El să se roage așa? De la nimeni! Nu era El Originalul divin? Rugăciunea a rezultat din natura Sa divină. *Suferința pentru alții*, care era specifică Lui, și numai Lui, i-a pus această rugăciune pe buze, rugăciune care nu are nici un model. Dragostea Sa împărătească L-a făcut să rostească această rugăciune pentru alții, demnă de reținut, care ne poate sluji de model, dar pentru care nu există nici un model. Doresc să-L ador și să-I aduc închinare divină. Dacă nu aș ști nimic altceva despre El, decât numai această rugăciune, ar trebui să-L ador, căci această rugăciune, de neîntrecut, pentru iertare mă convinge mai mult decât orice altceva de divinitatea Aceluia care a rostit-o și îmi umple inima cu venerație și simpatie.

V-am prezentat prima rugăciune a Domnului nostru, rostită cu voce tare pe cruce. Voi încerca, dacă Dumnezeu ne ajută prin Duhul Său, să întrebuițăm aceasta. Mai întâi dorim s-o privim ca o rugăciune pentru alții făcută de Mântuitorul nostru; apoi ca un îndemn pentru lucrarea făcută de Adunare; în cele din urmă ca o încurajare pentru oamenii nemântuiți.

Un exemplu al rugăciunii pentru alții făcută de Domnul nostru

El S-a rugat atunci pentru dușmanii Lui, El Se roagă și acum pentru dușmanii Săi. Ceea ce s-a petrecut pe cruce este un exemplu pentru lucrarea făcută pe tron. Hristos Se află acum în locul de sus și într-o stare mult mai bună, dar activitatea Lui este aceeași. El face mereu rugăciuni înaintea tronului veșnic pentru oameni vinovați și strigă: »Tată, iartă-i.« Mijlocirea Sa în general se aseamănă oarecum cu mijlocirea de pe Golgota. De aceea rugăciunea de pe Golgota ne poate ajuta să înțelegem corect caracterul rugăciunii de mijlocire făcute pe tron.

Prima trăsătură de caracter a rugăciunii pentru alții este bunătatea extraordinară. Oamenii, pentru care Domnul S-a rugat, potrivit relatării, nu au meritat rugăciunea Sa. Ei nu au făcut nimic care să-L fi determinat ca să-i binecuvinteze sau să-i răsplătească. Dimpotrivă, erau oameni care au complotat să-L omoare. Ei L-au răstignit; și L-au răstignit fiind călăuziți de plăceri rele. Da, I-au luat viața Lui nevinovată. Batjocoritorii Lui nu meritau ca El să Se gândească la ei, nici măcar un gând, oricât de mic ar fi fost el. Ei nu L-au rugat ca El să intervină pentru ei. Aceasta ar fi fost ultimul lucru pe care ei și l-ar fi dorit: »Intervino pentru noi, Tu, Împărat care ești pe moarte! Roagă-te pentru noi, Tu, Fiu al lui Dumnezeu!« Sunt înclinat să presupun că rugăciunea nici nu a fost luată în seamă de ei sau au ascultat-o cu indiferență ori au batjocorit-o chiar. Poate că nu ne vine să credem că oamenii aceia au răs de o asemenea rugăciune, dar la cruce s-au petrecut lucruri care au fost destul de brutale. Eu îmi pot imagina că așa a fost.

Mântuitorul nostru S-a rugat pentru oameni care nu meritau aceasta, care meritau blestemul; pentru oameni care nu au luat în considerare rugăciunea de mijlocire, care se amuzau de astfel de rugăciuni. Așa stă acum în cer Marele Preot și face rugăciuni de mijlocire pentru oamenii vinovați – pentru oameni *vinovați!* Nu există nimeni pe pământ care merită rugăciunea de mijlocire. Isus Hristos nu mijlocește pentru nici unul, pentru că el o merită. El este acolo singurul care Se roagă pentru cei vinovați. Nu atunci când cineva este neprihănit, ci »dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, Cel neprihănit« (1 Ioan 2,1). Nu uita că Marele nostru Mijlocitor intervine pentru aceia care nu-L roagă să facă aceasta. Cei morți în păcate și fărădelegi sunt subiectul rugăciunii Sale de mijlocire înflăcărate. Chiar și atunci când ei batjocoresc Evanghelia, inima Sa plină de dragoste imploră favoarea cerului pentru ei. Dacă aceasta este adevărat, atunci fă tot posibilul ca Domnul Isus Hristos să Se roage pentru tine înaintea lui Dumnezeu. Unii dintre voi L-ați rugat pe Mântuitorul cu multe lacrimi și cu multă seriozitate ca El să mijlocească pentru ei. Vă va respinge El? Există posibilitatea aceasta. Dar El Se roagă chiar și pentru aceia care resping rugăciunea Lui; cu cât mai mult Se va ruga El pentru voi, care doriți aceasta. Dacă în tine nu

este absolut nimic bun și dacă din cap până în picioare ești rău, totuși nimic nu-L va împiedica pe Hristos ca să fie Mijlocitorul tău. El va mijloci chiar și pentru tine. Vino și încredințează-I problema ta! El va găsi circumstanțe atenuante și atunci când tu ai ajuns la capăt cu iscusința ta. El va aduce cazul tău înaintea lui Dumnezeu, așa cum a făcut cu ucigașii Săi: »Tată, iartă-i.«

A doua trăsătură de caracter a mijlocirii Sale este grija. Ea se arată de asemenea în cuvintele: »Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac.« Salvatorul nostru a cercetat în întregime inima dușmanilor Săi, ca să vadă ce putea să aducă în favoarea lor. Dar nu a găsit nimic, până în momentul când ochiul Său plin de bunătate s-a lovit de neștiința lor: »Nu știu ce fac.« Cât de amănunțit a cercetat El împrejurările și persoana acelora pentru care a mijlocit! Tot așa face și acum în cer. Hristos nu este un apărător de drept superficial. El cunoaște exact starea ta, vede starea inimii tale și știe ispita, căreia tocmai te împotrivești. Mai mult chiar: El vede când vine ispita. Mijlocind El ia cunoștința de evenimentul care se apropie: »Simone, Simone, Satana v-a cerut să vă cearnă ca grâul. Dar Eu M-am rugat pentru tine, ca să nu se piardă credința ta« (Luca 22,31). Ce bunăvoință plină de dragoste a Marelui nostru Preot! El ne cunoaște mai bine decât ne cunoaștem noi înșine. El înțelege durerea ascunsă. Nu trebuie să-ți faci griji cu privire la formularea corectă a rugăciunii tale; El o va îmbrăca în cuvinte potrivite. Chiar și în ceea ce privește înțelegerea corectă – chiar dacă tu dai greș, El nu va da niciodată greș. El știe care este intenția lui Dumnezeu; El știe și ce se petrece în tine. El poate găsi și în tine un punct de legătură pentru har, pe care tu însuți niciodată nu-l vei descoperi. Dacă în sufletul tău este așa de mult întuneric și beznă, încât rugăciunea ta nu mai are nici o temelie, iar tu nu mai vezi nici o posibilitate, privește atunci spre cer – Domnul nostru a prelucrat deja rugăciunea și o face auzită înaintea tronului de har! Mijlocirea Sa este, așa cum tu însuți poți vedea, plină de bunătate și bine gândită.

În continuare observăm seriozitatea și fermitatea acestei rugăciuni. Nimeni, care citește cuvintele înflăcărate »Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac« nu se îndoiește de faptul că ele au asaltat cerul. Fraților, puteți fi absolut siguri, că Hristos ia în serios fiecare rugăciune! Aceasta se poate dovedi. Oamenii hotărâți sunt în mod obișnuit deștepți și recunosc imediat unde au avantaje. Dacă este vorba de judecata cu privire la viața ta și dacă numai un argument decisiv îți poate salva viața, atunci cu siguranță îl vei căuta pe acela pe care nici un altul nu-l va găsi. Isus a fost în cel mai înalt grad hotărât să salveze viața dușmanilor Lui. De aceea pentru iertarea lor, El a adus un argument, pe care un duh mai puțin angajat în această lucrare niciodată nu l-ar fi adus: »Nu știu ce fac.« În sens strict juristic, acest argument este dubios. Neștiința (care este intenționată!) nu este o circumstanță atenuantă. Mulți oameni care stăteau sub cruce nu voiau să știe despre ce era vorba! Ei puteau să știe că Isus este Domnul slavei. Nu a fost Moise destul de clar? Nu a spus Isaia cuvinte destul de clare? Nu au fost dovezi și semne de care nu te puteai îndoii, așa cum nu te poți îndoii de soarele de pe cer?

Cu toate acestea, Mântuitorul a transformat cu iscusință într-un argument atenuant ceea ce nu părea să fie. El l-a formulat astfel: »Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac.« Ce plină de eficacitate trebuie să fi fost acum în cer rugămintea Sa! Să nu gândești că mijlocirea Sa este acum mai puțin luată în considerare, mai puțin pătrunzătoare și mai puțin insistentă. Nu, inima lui Hristos luptă încă cu Dumnezeul veșnic. El nu este un Avocat adormit. Din pricina Sionului, El nu are liniște, și din pricina Ierusalimului, El nu va ceda, până când neprihănirea va ieși strălucind, iar mântuirea lui va fi ca o lampă care luminează.

În al patrulea rând este de remarcat că această rugăciune are la bază statornicia, stăruința și durata mijlocirii lui Hristos în ceruri. Așa cum am remarcat: dacă Mântuitorul nostru ar fi vrut să înceteze cu mijlocirea, atunci El ar fi putut face aceasta atunci când L-au pironit pe cruce, atunci când dușmanii s-au făcut vinovați față de Persoana sa divină. Dar păcatul nu este în stare să lege limba Prietenului nostru care mijlocește. Ce mângâiere! Tu ai păcătuțit, ai întristat Duhul lui Dumnezeu, dar tu nu poți aduce la tăcere limba care vorbește pentru tine, în favoarea ta. Poate nu ai adus nici un rod, fratele meu! Tu trebuie să fi tăiat așa cum se taie un

copac neroditor. Dar inutilitatea ta nu-L va face pe Apărătorul tău să cedeze; în acest moment, El intervine cu rugămintea: »Doamne, mai lasă-l și anul acesta« (Luca 13,8).

Păcătosule, tu L-ai provocat pe Dumnezeu prin faptul că ai respins cu încăpățănare harul Său și te-ai dedat tot mai mult la rău. Dar nici batjocorirea lui Dumnezeu, nici nedreptatea, nici necredințioșia nu-L vor reține pe Hristos să nu intervină chiar și pentru cel mai ordinar păcătos. Hristos trăiește. Deoarece El trăiește, El mijlocește. Atât timp cât va exista pe pământ un păcătos care are nevoie de mântuire, va fi un Mijlocitor în cer care va interveni pentru el. Acestea sunt numai câteva gânduri, dar sper ca ele să te ajute să înțelegi slujba de Mijlocitor a Marelui nostru Preot.

Rugăciunea Domnului făcută pe pământ se aseamănă cu rugăciunea făcută în cer prin înțelepciunea Sa. Hristos a vrut să obțină ceea ce are mai mult nevoie batjocoritorul Său și ceea ce îi este mai mult de folos: »Tată, iartă-i.« Acesta a fost punctul hotărâtor. Înainte de toate, ei au avut nevoie de iertarea din partea lui Dumnezeu. Domnul nu a spus: »Tată, fă-i să înțeleagă, căci ei nu știu ce fac«, căci simpla recunoaștere a ceea ce făceau le-ar fi chinuit conștiința și i-ar fi dus în iad. El a strigat: »Tată, iartă-i.« Picăturile sângelui prețios care se scurgea din răni susținea rugăciunea, și Dumnezeu a ascultat-o și cu siguranță i-a iertat. Primul har, de care păcătoșii au nevoie, este iertarea păcatelor. În înțelepciunea Sa, Hristos Se roagă pentru darul de care este cea mai mare nevoie. Tot așa este și în cer. Domnul Se roagă cu înțelepciune și previziune. Lasă în seama Lui; El știe ce poate să ofere! Pășește înaintea tronului de har și spune-ți dorințele, așa cum poți! Dacă ai făcut aceasta, atunci spune: »Domnul meu Isus, nu-mi împlini nici o dorință care nu este după voia Ta! Dacă nu știu de ce am nevoie cu adevărat, atunci șterge-mi rugăciunea, căci Tu ești cu mult mai înțelept decât mine.«

Este minunat să ai un prieten atunci când ești la judecată, care prelucrează cererile și le dă o formă potrivită, înainte ca acestea să fie prezentate Marelui Împărat. Eu sunt pe deplin convins că înaintea lui Dumnezeu ajung numai rugăciuni desăvârșite. Înaintea Aceluia, care este Tatăl nostru, al tuturor, nu ajung rugăciuni cu greșeli. Nu lipsește nimic, nimic nu trebuie șters. Cauza nu este că rugăciunile sunt mai dinainte desăvârșite. Mijlocitorul Isus Hristos în înțelepciunea Sa nemărginită le desăvârșește, așa că ele ajung înaintea tronului de har fiind potrivite cu Ființa și voia lui Dumnezeu. Dumnezeu nu va întârzia să îplinească aceste rugăciuni.

Rugăciunea Domnului nostru crucificat se aseamănă mijlocirii Celui Înălțat și în ceea ce privește greutatea. Mulți din aceia, pentru care El S-a rugat, au primit iertarea. Știi cum Domnul a poruncit ucenicilor Săi, ca ei să fie martorii Lui »în Ierusalim, în toată Iudea, în Samaria, și până la marginile pământului« (Faptele Apostolilor 1,8); cum în ziua de Rusalii, Petru împreună cu cei unsprezece s-a ridicat și a acuzat mulțimea că a răstignit și a omorât pe Mântuitorul, și cum după aceea trei mii dintre ei, cărora pe drept li s-a reproșat că L-au răstignit pe Domnul, au crezut în El și au fost botezați în Numele Lui? Aceasta a fost o *ascultare* a rugăciunii lui Isus. Preoții au avut toată responsabilitatea cu privire la omorârea Domnului nostru, ei au fost cei mai vinovați, și cu toate acestea se spune: »și o mare mulțime de preoți veneau la credință« (Faptele Apostolilor 6,7). Aceasta a fost o *altă ascultare* a rugăciunii.

Deoarece toți oamenii în baza principiului de reprezentare au participat la omorârea lui Isus, atât neamurile, cât și iudeii, Evanghelia a fost vestită mai întâi iudeilor și scurt după aceea și neamurilor. Nu se aseamănă rugăciunea »Tată, iartă-i« cu o piatră care a fost aruncată în apă? Mai întâi se formează un cerc mic, apoi altul mai mare, și așa mai departe, până întreg lacul este acoperit cu inele. Această rugăciune, aruncată în lume, a constituit mai întâi micul cerc al credincioșilor iudei, iar după aceea marele cerc de oameni ai imperiului roman. Astăzi câmpul de influență a veștii bune se întinde pe întreg pământul, așa că mii și mii de oameni devin mântuiți prin greutatea și importanța acestei rugăciuni de mijlocire: »Tată, iartă-i.« Cu siguranță, tot așa este și în cer. Dumnul nu Se roagă niciodată în zadar. Cu mâini sângerânde,

El a obținut victoria. Cu toate că picioarele Lui au fost prinse în cuie pe lemn, El a ieșit învingător. Părăsit de Dumnezeu și disprețuit de popor, El a triumfat prin rugăciunea Sa – cu cât mai mult astăzi, când cununa Îi acoperă capul, mâna Sa ține sceptrul lumii și este înălțat ca Împărat peste toți împărații și domnii.

Dacă lacrimile și strigătele, aduse în slăbiciune, au fost atotputernice, cu cât mai mult – dacă este posibilă o astfel de creștere – se dovedește autoritatea sfințită, pe care Hristos ca Cel Înviat o are, atunci când El stă înaintea tronului Tatălui și se referă la legământul pe care Tatăl l-a făcut cu El. Voi, credincioșilor, care tremurați și ezitați, încredințați-vă pe voi înșivă și problemele voastre Lui! Voi, descurajaților, veniți la Acela care pune meritele Sale pe talerul balanței, astfel ca rugăciunile voastre să aibă greutate! Domnul vă va împlini rugăciunile.

Îndem pentru lucrarea făcută de Adunare

Așa cum Hristos a fost odinioară în lume, tot așa trebuie să fie și Adunarea Sa. Hristos nu a venit în lume ca să I se slujească, ci ca să slujească; nu ca să fie onorat, ci ca să mântuiască oameni. Adunarea Sa va ști, dacă ea și-a înțeles bine lucrarea, că ea este aici nu ca să adune bogăție și onoare sau ca să ocupe în timpul acesta o poziție de cinste. Ea trebuie să trăiască pe pământ în lepădare de sine și, dacă este nevoie, să moară altruist pentru salvarea oilor pierdute, pentru mântuirea oamenilor păcătoși. Rugăciunea lui Hristos pe cruce a fost în totalitate altruistă. Domnul nu S-a referit deloc la Sine. Tot așa să fie și rugăciunea exprimată în viața Adunării, și anume intervenția pentru păcătoși. Ea nu trebuie să trăiască pentru lucrătorii ei sau pentru ea însăși, ci permanent pentru oameni pierduți. Îți poți imagina că se pot crea adunări numai cu scopul de a întreține lucrători, că există adunări numai pentru a asigura salariul bărbaților cu poziții de conducere? Frații mei, dacă acesta este scopul adunărilor, atunci este mai bine să fie desființate.

Adunările nu sunt create cu scopul ca bărbați cu darul vorbirii să se ridice duminică și să țină prelegeri și astfel să-și câștige pâinea zilnică de la admiratorii lor. Este vorba de cu totul altceva. Locuri în care se aduce adorarea nu se construiesc cu scopul ca tu să te așezi comod și să asculți ceva plăcut, care să-ți înfrumusețeze ziua de duminică. O adunare care nu face nici un bine în cartierele sărace ale orașului este o adunare care nu are dreptul la existență. O adunare care nu se opune păgânismului, nu luptă împotriva răului, nu biruiește învățătura greșită, nu aduce minciuna la lumină, o adunare care nu se pune de partea săracilor, care nu înfierează nedreptatea și nu proclamă public dreptatea, nu are dreptul la existență. Nu pentru tine însuși, dragă Adunare, ești tu aici, tot așa cum Hristos n-a fost pentru Sine aici! Slava Sa a constat în aceea că El a renunțat la prestigiu și onoare, iar Adunarea își va găsi slava în aceea că va renunța la acestea și va socoti o onoare să adune pe cei repudiați și să caute în mizerie și mocirlă după perlele prețioase, pentru care Isus Și-a vărsat sângele. Chemarea ei cerească este să salveze sufletele de la iad și să le aducă la Dumnezeu – la speranță, la cer. O, de ar deveni Adunarea tot mai conștientă de aceasta! Lăsați-i pe episcopi și pe vestitorii Cuvântului, sprijiniți-i, și din pricina lui Hristos, să facem toate lucrurile așa cum se cuvine și ordonat, dar purtați de grijă ca să se facă ceea ce este mai important: convertirea celor desfrânați, învățarea celor neștiutori, ajutorarea săracilor, respectarea dreptului, biruința asupra răului și apărarea împotriva oricărui pericol care amenință Împărăția și cununa Domnului nostru Isus Hristos!

Rugăciunea lui Hristos a fost îndreptată spre un mare țel spiritual. La cruce S-a rugat numai pentru ceea ce este necesar pentru sufletul oamenilor: »Tată, iartă-i.« Este bine că Adunarea se gândește că ea nu are de luptat cu carnea și cu sângele, cu căpeteniile și cu stăpânirile, ci cu răutatea spirituală; că ea nu sprijină administrația orașului și nu răstoarnă tirania, ci va întemeia o domnie spirituală, care câștigă inimile pentru Hristos și își subordonează mintea poruncii adevărului Său. Sunt convins că Adunarea va lucra cu atât mai bine, cu cât ea se va

preocupa mai mult – înaintea lui Dumnezeu – de iertarea păcătoșilor; cu cât se va osteni mai mult prin viața ei și prin rugăciune să învețe pe cei păcătoși ce înseamnă păcatul, sângele lui Hristos, cerul și iadul.

Înainte, fraților, ca un om, ca să lucrați la iertarea păcatelor! Nu ezitați, luptați împotriva răului, care creează omenirii atâtea probleme! Fiți vigilenți, sprijiniți educația, participați la înfăptuirea reformelor politice și religioase, în măsura în care aveți timp și putere pentru acestea – dar misiunea cea mai înaltă a fiecărui bărbat creștin și a fiecărei femei creștine să fie îndreptată spre inima și conștiința oamenilor! Nu te lăsa reținut în răspândirea veștii bune a lui Dumnezeu, că există har pentru fiecare! Aceasta este prima și ultima ta misiune. Spune păcătoșilor că păcatul îi va duce la judecata de condamnare, că numai Hristos poate birui păcatul! Fă din rugăciunea aceasta preocuparea ta cea mai importantă: »Tată, iartă-i! Iartă-i! Ajută-i să înțeleagă cum pot primi iertarea. Ajută-mă să înțeleg că este de ajuns să fiu o unealtă a Ta, ca să aduc păcătoșii pe drumul mântuirii, chiar și pe cei mai vinovați dintre ei.« Rugăciunea Mântuitorului nostru învață Adunarea că misiunea și lucrarea ei nu are granițe. Hristos S-a rugat pentru cei răi, aș zice pentru cei mai răi, pentru ceata celor răzvrățiți, care se îngheșuia în jurul crucii Lui. El S-a rugat pentru cei neștiutori. N-a zis El: »ei nu știu ce fac«? El S-a rugat pentru prigonitorii Lui. Pe cel ce era cel mai înverșunat dușman al Său, pe acela l-a avut cel mai mult pe inimă. Adunarea a lui Dumnezeu, misiunea ta nu este valabilă numai pentru opt personalități care se strâng în jurul predicatorului lor și ascultă profund impresionați cuvintele sale! Misiunea ta nu este pentru oamenii de elită, pentru cei aleși, cei intelectuali, care critică cuvintele tale și pun fiecare propoziție a mesajului tău pe talerul balanței. Misiunea ta nu este pentru cei care te întâmpină cu prietenie, cu generozitate și cordialitate – oricum, nu numai pentru aceștia. Dimpotrivă, tu ai de slujit prostituatelor, hoților, batjocoritorilor, bețivilor, celor decăzuți din punct de vedere moral și celor neînfrânați. Dacă nimeni nu se preocupă de ei, atunci trebuie s-o faci Adunarea. Dacă sunt oameni pentru care trebuie să te rogi mai întâi, atunci sunt aceștia, spre care, de regulă, gândurile noastre se îndreaptă în cele din urmă.

În mod deosebit ar trebui să ne preocupăm de cei neștiutori. Nu este suficient dacă ei au înțeles mesajul nostru, dacă au primit o lecție bună. Vestitorul trebuie să se gândească la aceia, pentru care cea mai simplă afirmație teologică este tot așa de neînțeleasă ca și o propoziție într-o limbă străină. Chiar și atunci când sunt puțini nemântuiți care ascultă mesajul Cuvântului, să-și dea toate silințele ca să le facă cunoscut vestea cea bună. Evanghelia este valabilă și pentru cei care prigonesc credința. Ea îndreaptă săgețile iubirii spre inima dușmanilor. Dacă vrem să aducem pe cineva cu prioritate la Isus, atunci aceștia sunt cei ce stau departe de vestea bună și sunt ostili ei. Roagă-te: »Tată, iartă-i. Dacă altora nu le ierți vina, atunci iartă-i pe aceștia. Dacă nu scuzi pe nimeni pentru ce a făcut, atunci scuza-i pe aceștia!«

Adunarea trebuie să fie serioasă și hotărâtă, așa cum a fost Hristos. Atunci va recunoaște unde este speranță pentru cei ce i-au fost încredințați și curând va ști cum poate să intervină la Dumnezeu pentru ei.

Ea trebuie să spered. În mod sigur nu există nici o comunitate care să aibă mai multe motive să spered decât Adunarea lui Dumnezeu. Dacă neștiința este un argument valabil înaintea lui Dumnezeu, privește atunci la păgânii din zilele noastre, milioane de oameni care n-au auzit niciodată de Numele lui Hristos. »Dumnezeule Mare, iartă-i, căci ei cu adevărat nu știu ce fac!« Dacă neștiința dă dreptul să ai speranță, atunci există multă speranță pentru această lume mare. Nu trăiesc în jurul nostru sute de mii de oameni, pentru care cele mai simple adevăruri ale Evangheliei sunt cele mai mari noutăți? Fraților, este un gând neliniștitor faptul că lumea mai este încă sub giulgiul neștiinței. Însă vârful țepușului acestei realități dureroase va fi frânt atunci când noi vom citi așa cum se cuvine și vom înțelege rugăciunea Mântuitorului nostru: »Iartă-i, căci nu știu ce fac!«

Adunarea are misiunea să meargă neîncetat la aceia care au căzut cel mai adânc și sunt neștiutori. Ea nu trebuie să înceteze niciodată în a face binele. Dacă Domnul ar veni mâine, aceasta n-ar fi un motiv pentru creștini să se așeze ca să se întărească sufletește, să vorbească și să citească, uitând de mulțimea mare de oameni care merge la pierzare. Dacă lumea ar pieri în următoarele paisprezece zile, aceasta nu va schimba cu nimic obligațiile și lucrarea mea. Să vină Domnul meu când va voi El. Dacă eu sunt la lucru pentru El, atunci sunt gata și pentru venirea Lui. Misiunea Adunării rămâne în continuare, și anume mântuirea oamenilor. Dacă ea stă numai și cască gura, așa cum îi cer prorocii moderni să facă, dacă renunță la misiunea ei și se dedă la interpretări speculative ale Scripturii, atunci ea are toate motivele să se teamă de venirea Domnului ei. Dar dacă își face lucrarea, dacă fără oboseală face tot ce îi stă în putință ca să caute perle prețioase pentru Domnul ei, atunci ea nu va trebui să se rușineze când va veni Mirele.

Acest capitol este mult prea scurt pentru o temă așa de cuprinzătoare. Aș dori ca cuvintele mele să fie tot așa de tari ca și tunetul, tot așa de pătrunzătoare ca și fulgerul. Cu bucurie aș dori să mobilizez pe orice creștin și să-l entuziasmez pentru lucrarea sa. Fraților, nu trăiți pentru voi înșivă! Economisiți, educați, construiți și câștigați-vă existența vieții! Dar dacă doriți să fiți asemenea lui Hristos – așa cum ar trebui să fiți, căci ați fost răscumpărați cu sângele Lui prețios – atunci ar trebui să aveți în vedere lucruri mai mari. Începeți să trăiți pentru alții; faceți clar tuturor oamenilor cu care veniți în contact, că scopul și ținta existenței voastre nu sunteți voi înșivă. Intervențiți pentru alții, ca astfel prin faptele voastre Dumnezeu să fie proslăvit, iar Hristos să recunoască în voi chipul Său și să vă confirme ceea ce faceți.

În încheiere un cuvânt adresat celor necredincioși

Citește atent frazele următoare. Vreau să le alcătuiesc cât se poate de scurt și cuprinzător. Unii dintre voi nu sunt mântuiți. Cu siguranță, unii dintre voi au fost foarte neștiutori. Atunci când ați păcătuit, n-ați știut ce faceți. Ați știut ce-i drept că faceți păcat, dar nu v-a fost clar cât de grozavă este vina voastră. Încă nu luați parte la orele de vestire a Cuvântului. Nu citiți Biblia. Nu sunteți într-o familie creștină. Gândiți-vă la sufletul vostru. Rețineți: neștiința voastră nu vă scuză, căci atunci Hristos n-ar fi spus »Iartă-i«. Chiar și aceia care nu știu ce fac, trebuie să primească iertarea. Cu toate acestea, neștiința voastră vă dă o rază de speranță. Atunci când ați fost neștiutori, Dumnezeu a trecut cu vederea. Acum însă El poruncește tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască. De aceea adu roade de pocăință! Dumnezeu pe care voi l-ați desconsiderat în neștiința voastră, este gata să vă ierte. Aceasta este Evanghelia: încrede-te în Isus Hristos, care a murit pentru cei vinovați, și vei fi mântuit. Dumnezeu să te ajute în aceste momente, și tu vei deveni un om nou. Vei avea parte de o schimbare, de o naștere din nou. Vei deveni o făptură nouă în Hristos Isus.

Însă, prietenii mei, printre noi sunt oameni pentru care Hristos nu poate să rostească rugăciunea »Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac«, căci voi știți ce ați făcut. Orice vestire a Evangheliei la care ați luat parte și orice efect pe care l-a avut Evanghelia asupra conștiinței și minții voastre vă mărește responsabilitatea și vă reduce posibilitatea de a spune că nu știți ce ați făcut. Voi știți că aici este lumea, iar acolo este Hristos și că voi nu le puteți avea în același timp pe amândouă. Știți că există păcat și că există Dumnezeu, și că nu le puteți sluji în același timp. Voi știți de plăcerile dăunătoare și de bucuria cerului și că nu le puteți avea ambele în același timp. Faceți Dumnezeu ca Duhul Sfânt să vină să vă ajute să alegeți ceea ce vă povățuiește adevărata înțelepciune! Hotărăște-te astăzi pentru Dumnezeu, pentru Hristos, pentru cer! Domnul să te ajute să iei această hotărâre, din pricina Numelui Lui. Amin.